

Ἄλλ' ἂν ὁ Πόλος δὲν ἦτο ἐκτεθειμένος ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ δημοσίου κήρυκος, ἀνεπλήρου ὅμως αὐτὸν μέγας γεωγραφικὸς πίναξ ἀνηρτημένος εἰς τόπον καταφανή· ἐν τῷ πίνακι δὲ τούτῳ ἐδηλοῦτο σαφῶς διὰ χρωμάτων ὁ σχηματισμὸς τῶν ἀρκτικῶν χωρῶν. Δεκκαπτά μοίρας πέραν τοῦ ἀρκτικοῦ κύκλου ἐρυθρὰ γραμμὴ λίαν καταφανής, διερχομένη ἀκριβῶς ἐκ τοῦ ὀγδοηκοστοῦ τετάρτου παραλλήλου, διέγραφε τὸ τμήμα τῆς γῆνης σφαίρας, τοῦ ὁποίου ἡ Ἐκμεταλλευτικὴ τοῦ Β. Πόλου Ἑταιρία εἶχε προκαλέσῃ τὴν πώλησιν. Ἡ χώρα αὕτη ἐφαινετο κατεχομένη ὑπὸ θαλάσσης καλυπτομένης ὑπὸ παχυτάτου στρώματος πάγου. Ἀλλ' ἂν διὰ τοῦτο ἂς ἐκαμνον καλὰ οἱ ἀγορασταὶ οἵτινες ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν εἶχον δικαίωμα νὰ παρποιηθῶσιν, ὅτι ἐπετέθησαν ὡς πρὸς τὴν φύσιν τοῦ ἐμπορεύματος.

Τὴν μεσημβρίαν ἀκριβῶς, ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος, Ἀνδρέας Ρ. Γίλουκ ἐσθλῆθεν ἀπὸ μικρὰν τινα θύραν ἀνοιγομένην ἐκ τοῦ ξυλίνου διαφράγματος τοῦ βάθους καὶ κατέλαβε θέσιν πρὸ τοῦ γραφείου του. Ἡδὴ δ' ὁ δημόσιος κήρυξ, Φλιντ ὁ μεγαλόφωνος, ἐβαδίζε μετὰ τὸ βαρὺ βῆμά του κατὰ μῆκος τοῦ συν-

χοντος τὸ πλῆθος δρυφράκτου, κλονούμενος ὡς ἄρκτος ἐν κλωβῷ. Ἀμφότεροι οὗτοι ἠγάλλοντο ἐνδομύχως, ἀναλογιζόμενοι ὅτι ἐν τῇ προκειμένῃ δημοπρασίᾳ ἐμμελον νὰ λάβωσι μεγίστην ἀνταμοιβὴν ἐκ τῶν ποσοστῶν τοῦ ἐκπλειστηριασματος. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ πώλησις ἐμελλε νὰ γείνη τοῖς μετρητοῖς, cash ὡς λέγουσιν οἱ Ἀμερικανοί, τὸ δὲ ποσὸν τοῦ ἐκπλειστηριασματος ὅσον δῆποτε σπουδαῖον καὶ ἂν ἦτο, ἐμελλε νὰ καταβληθῇ ἀκέραιον εἰς χεῖρας τῶν πληρεξουσίων καὶ διὰ λογαριασμὸν τῶν μετασχόντων τοῦ πλειστηριασμοῦ κρατῶν, πλὴν ἐκείνου εἰς ὃν ἤθελε κατακυρωθῇ τὸ κτῆμα.

Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν στιγμὴν ὁ κώδων τῆς αἰθούσης ἐσήμανε διατόρων ἀγγέλων εἰς τοὺς εἰς τὰς ἀκτὰς εὐρισκομένους—τῇ πόλει καὶ τῇ οἰκουμένην, urbi, et orbi, ἡδύνατο προσφυέστατα νὰ λεχθῇ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ—ὅτι ἡ δημοπρασία ἤρχιζεν.

Ὅποις ἐπίσημος στιγμή! Ὁλων αἱ καρδίαι ἐπαλλον, παρατεταμένη δὲ βοή ἐκ τῆς ὁδοῦ Βόλων καὶ τῶν παρακειμένων ὁδῶν ἐξαπλωθεῖσα ἀνὰ τὰς διακυμάνσεις τοῦ πλήθους, εἰσεχώρησε μέχρι τῆς αἰθούσης.

(Jules Verne)

Ἐπεται συνέχεια

ΔΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

Η ΠΕΤΡΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ

[Ζακύνθια παράδοσις]

Ὅχι μακρὰν ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Ζακύνθου, σχεδὸν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ὑπάρχει ναὸς ὁ ὁποῖος τιμᾶται μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος. Ἡ θέσις εἰς τὴν ὁποίαν κεῖται ὁ ναὸς εἶναι ἀπὸ τὰς πλέον γραφικὰς καθ' ὅσον ἔχει ἀπέναντι αὐτῆς καὶ ὑποκάτω τὴν πότε ἐξαγριωμένην καὶ πότε ἡσυχάζουσαν θάλασσαν, μακρὰν δὲ φαίνονται τὰ ὄρη τῆς Πελοποννήσου. Ὁ δρόμος διὰ τοῦ ὁποίου μεταβαίνει τις εἰς τὸ ναὸν εἶναι ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους, καὶ μάλιστα κατὰ τὸ θέρος διὰ τὴν ωραιότητά του, καθ' ὅσον ἐκ δεξιῶν μὲν ἔχει καταφύτους κήπους καὶ συνδένδρους λόφους ποτιζομένους ἀπὸ πηγὰς ὕδατα, ἐξ ἀριστερῶν δὲ τὴν θάλασσαν. Ὁ καταβαίνων ἀπὸ τὸν ναὸν πρὸς τὴν ἀμυώδη ἀκτὴν εἰς ὀλίγην ἀπὸ ταύτης ἀπόστασιν καὶ ἐντὸς ὕδατων διακρίνει πέτραν ὑψωμένην ἄνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης σχεδὸν 2 1)2 πῆχεις. Κατὰ περίεργον σύμπτωσιν ἡ πέτρα αὕτη ὁμοιάζει μετὰ πελώριον ἀνθρωπίνην κεφαλὴν, κτυπωμένην ἀδιακόπως ἀπὸ τὰ εἰς αὐτὴν θραυόμενα κύματα. Βεβαίως ἡ πέτρα αὕτη κατὰ τύχην ἔχει τοιαύτην ὁμοιότητα, ἀλλ' ὁ λαός, ὅστις τὴν ἐξελέξεν ὡς παράδειγμα διὰ τοὺς ἔχοντας τὸ ἐλάττωμα τῆς βλασφημίας ἔχει περὶ αὐτῆς τὴν ἐξῆς παράδοσιν:

«Μοναχὸς ἐψάρευεν ἐκεῖ μίαν μεγάλην ἐορτὴν· ἔξαφνα εἶδε νὰ κινῆται ἡ τριχίνη κλωστή εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁποίας εἶχε δέσῃ τὸ ἀγκιστρον, συγχρόνως δὲ ἡσθάνετο βάρος καὶ δυνατὰ ταλαντεύσεις ὡς ἐκ τῶν ὁποίων ἐνόησεν ὅτι συνέλαβε μεγάλον ἰχθύν. Σύρει μετὰ ταχύτητα τὸ ἀγκιστρον καὶ ἐνῶ σχεδὸν εἶχεν εἰς

χεῖρας τοῦ τὸν ἰχθύν καὶ προσεπάθει νὰ τὸν ἀπαγκιστρώσῃ, ἐκεῖνος ἐγλίστρησε καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ μοναχὸς τότε ἀπὸ τὴν ὀργὴν του ἤρχισε νὰ βλασφημῇ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πλησίον ἁγίου, ἀλλὰ διὰ μιᾶς ἡ θάλασσα ἀγριεῖει καὶ βυθίζεται ἡ μικρὰ λέμβος τοῦ μοναχοῦ. Κατὰ τὸ ναυάγιον ἡ κεφαλὴ μόνη τοῦ μοναχοῦ ὑψώθη ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ διὰ μιᾶς ὁ Θεὸς τὴν ἐπέτρεψε, καὶ τὰ κύματα μέχρι σήμερον τὴν κτυποῦν.»

Αὕτη εἶναι ἡ παράδοσις τοῦ λαοῦ. Ἀτελής δὲ θὰ ἦτο ἡ ἀποστολὴ ταύτης, ἂν δὲν ἐσημειοῦμεν συγχρόνως καὶ τὴν ἔμμετρον ἀφήγησιν τῆς παραδόσεως τὴν ὁποίαν ἐποίησαν ὁ Ζακύνθιος ποιητὴς κ. Διονύσιος Ἡλιακόπουλος ὅστις εὐγενῶς ἐπέτρεψεν εἰς ἡμᾶς τὴν δημοσίευσίν της.

Μισόστρατα μέσ' ἔτ' Ἀργασιῶν τὸ δρόμο, ἔτ' ἀκρογιαλὴ, Καλόγερος ἐψάρευε μία γιορτὴ μεγάλη.
Ἡ μοῖρά του ἐβουλῆθηκε ν' ἀράξῃ τῇ βαρκοῦλᾳ
Στ' ἁγίου Σπυριδῶνος ὁμπρὸς τὴν ἔρημην ἐκκλησοῦλα.
Τὴν πετονιά του ἀκούει βαρεῖα καὶ γέρνει καὶ κυττάζει
Βλέπει ἔτ' ἀβάθη τοῦ γιγαλῶ, ψάρι χοντρὸ ἀνεβάζει,
Ἀλαίμαργος καὶ μετὰ τὰ δυὸ τὰ χεῖρα τὸ τραβάει
Μὰ ἔτ' ὁ ἄφρὸς σὺν τῶν περὶ, τὸ ψάρι τοῦ γλυστράει
Ἀνάθεμα! κί' ἀπὸ θυμὸ τὸν Ἅγιον φασκελῶνει
Καὶ τοῦ Θεοῦ του τ' ὄνομα μετὰ λύσσα βλασφημᾷ...
Ἀλλὰ μετὰ μιᾶς ἡ θάλασσα σὺν σείφουνας φουσκῶνει
Καὶ σύψυχη ἔτ' ἀ κύματα τῇ βάρκα του βουλιάει.
Εἰς τὸν ἄφρὸ ὁ Καλόγερος τὴν κεφαλὴν σηκώνει,
Ἀλλ' ἡ κατὰρα τοῦ Θεοῦ μετὰ μιᾶς τήνε πετρῶνει...
Τὰ κύματα ὡς τὰ σήματα τῇ δέρνουν, τῇ χτυποῦνε
Κ' οἱ βλάσφημοι τὴν τρέμουνε, ἐκεῖθε σὺν διαβοῦνε.

Ἐν Ζακύνθῳ

Γ. Δ. ΜΑΝΕΣΗΣ